

Ensimmäisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä, 16.2.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen N:o 182/2011⁽¹⁾ 3 artiklan 3 kohtaa. Komissio ei sallinut, että komitea tutkii määräajassa kaikki tarpeelliset seikat mukaan lukien tukien määrän, jotta se voi ilmaista näkemyksensä ehdotuksesta asetukseksi.

Toinen valitusperuste koskee maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä (yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus) 22.10.2007 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007⁽²⁾ 164 artiklan 2 kohdan virheellistä tulkintaa. Kantaja väittää muun muassa, että unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti luokitellut täytäntöönpanoasetuksen N:o 689/2013 ”määräaikaiseksi maatalouden rahoitusvälineeksi”.

Kolmannen valitusperusteen mukaan täytäntöönpanoasetuksen N:o 689/2013 perusteet puuttuvat tai ne ovat puutteelliset, ja se koskee erityisesti luokittelua ”perusasetukseksi” ja perustelua tukien määrän asettamiselle nolnaan. Lisäksi tukien määrän määrittämistapaa ei ole oikeudellisesti valvottu. Valituksenalaisen tuomion perustelut, jotka koskevat tukien määrän asteittaista laskemista, ovat ristiriitaiset.

Neljäs valitusperuste koskee lain rikkomista tai ilmeistä arviointivirhettä, koska unionin yleinen tuomioistuin ei ole tulkinnut oikein asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan perusteita. Unionin yleinen tuomioistuin on nimittäin vahvistanut tiettyjen perusteiden osalta, että se otti harkinnanvaraisesti ja ilman komission perusteluja huomioon viitejakson 2009–2013 eli hyvin pitkän ja kaukaisen ajanjakson vuoden 2013 sijasta, jonka huomioon ottamista merkityksellisissä säännöksissä ja erityisesti asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan a alakohdassa edellytetään. Unionin yleinen tuomioistuin teki myös ilmeisen arviointivirheen, kun se katsoi muun muassa, että Brasilian kananlihan hinnan taso ei antanut aiheutta vientitukiin unionin siipikarjan lihan markkinoiden tasapainon sekä hintojen ja kaupan luonnollisen kehityksen takaamiseksi. Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin totesi, että komissio oli tehnyt virheen, kun se oli esittänyt sille erilaisia väitteitä kuin ne, jotka esitettiin hallintokomitealle.

⁽¹⁾ EUVL L 196, s. 13.

⁽²⁾ EUVL L 55, s. 13.

⁽³⁾ EUVL L 299, s. 1.

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Kreikka) on esittänyt 1.4.2016 –
Ovidiu-Mihaita Petrea v. Ypourgos Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis**

(Asia C-184/16)

(2016/C 211/43)

Oikeudenkäyntikieli: kreikka

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Ovidiu-Mihaita Petrea

Vastapuoli: Ypourgos Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko direktiivin 2004/38/EY⁽¹⁾ 27 ja 32 artiklaa, luettuina yhdessä SEUT 45 ja SEUT 49 artiklan kanssa ja jäsenvaltioiden menettelyllisen itsemääräämisoikeuden sekä luottamuksensuojan ja hyvän hallinnon periaatteiden valossa, tulkittava siten, että niissä veloitetaan peruuttamaan toisen jäsenvaltion kansalaiselle jo annettu rekisteröitymistä Euroopan unionin kansalaisena koskeva rekisteröintitodistus – tai siten, että niissä sallitaan se – presidentin asetuksen nro 106/2007 8 §:n 1 momentin nojalla ja toteuttamaan hänen osaltaan toimenpide, jolla hänet palautetaan vastaanottavan valtion alueelta, kun tämä kansalainen on merkitty ei-toivottuja ulkomaalaisia koskevaan kansalliseen luetteloon, mihin liittyy maahantulokiello yleiseen järjestykseen ja yleiseen turvallisuuteen liittyvistä syistä, mutta hän on saapunut uudelleen kyseiseen jäsenvaltioon ja aloittanut siellä yritystoiminnan hakematta maahantulokiellon poistamista direktiivin 2004/38 32 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti, koska on katsottava, että viimeksi mainittu (maahantulokiello) on itsenäinen yleistä järjestystä koskeva peruste, jonka vuoksi jäsenvaltion kansalaisen rekisteröintitodistuksen peruuttaminen on perusteltua?

- 2) Mikäli edelliseen kysymykseen vastataan myöntävästi, voidaanko tämä tilanne rinnastaa Euroopan unionin kansalaisen laittomaan oleskeluun vastaanottavan valtion alueella, jolloin elin, joka on toimivaltainen peruuttamaan todistuksen rekisteröitymisestä unionin kansalaisena, voi tehdä direktiivin 2008/115/EY⁽²⁾ 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun palauttamispäätöksen, koska yhtäältä rekisteröintitodistus ei ole, kuten yleisesti hyväksytään, laillisen maassa oleskelun osoittava asiakirja, ja toisaalta direktiivin 2008/115 henkilölliseen soveltamisalaan kuuluvat vain kolmansien maiden kansalaiset?
- 3) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, voidaanko sitä, että toisen jäsenvaltion kansalaisen rekisteröitymistä koskeva todistus, joka ei ole laillisen maassa oleskelun osoittava asiakirja, peruutetaan yleiseen järjestykseen ja yleiseen turvallisuuteen liittyvistä syistä, ja sitä, että tällainen kansalainen määrätään palautettavaksi – mistä toimivaltaiset kansalliset viranomaiset määräävät samaan aikaan käyttäessään vastaanottavan jäsenvaltion menettelyllistä itsemääräämisoikeutta – pitää lainsäädännön oikean tulkinnan mukaan yhtenä ainoana direktiivin 2004/38 27 ja 28 artiklassa tarkoitettuna hallinnollisena karkottamispäätöksenä, johon kohdistetaan laillisuusvalvontaa viimeksi mainituissa säännöksissä säädettyin edellytyksin, kun niissä säädetään vain yhdestä tavasta, jolla unionin kansalaisia voidaan tässä tapauksessa poistaa hallinnollisesti vastaanottavan jäsenvaltion alueelta?
- 4) Sekä siinä tapauksessa, että ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, että siinä tapauksessa, että niihin vastataan kieltävästi, onko kansallinen oikeuskäytäntö ristiriidassa tehokkuusperiaatteen kanssa, kun sen mukaan hallintoviranomaisia ja näin ollen asiaa käsitteleviä toimivaltaisia tuomioistuimia kielletään valvomasta, onko direktiivin 2004/38 30 ja 31 artiklassa vahvistettuja menettelyllisiä takeita noudatettu maahantulokieltota koskevan päätöksen tekemisen yhteydessä, kun perutetaan todistus rekisteröitymisestä Euroopan unionin kansalaisena tai tehdään päätös poistamisesta vastaanottavan jäsenvaltion alueelta sillä perusteella, että toisen jäsenvaltion kansalaista koskee voimassa oleva kieltä saapua kyseisen (ensimmäisen) valtion alueelle?
- 5) Mikäli edelliseen kysymykseen vastataan myöntävästi, seuraako direktiivin 2004/38 32 artiklasta jäsenvaltion toimivaltaisille hallintoviranomaisille joka tapauksessa velvollisuus ilmoittaa toisen jäsenvaltion asianomaiselle kansalaiselle häntä koskevasta karkottamispäätöksestä kielellä, jota hän ymmärtää, jotta hän voi käyttää tehokkaasti menettelyllisiä oikeuksiaan, joita hänellä on direktiivin edellä mainittujen säännösten perusteella, vaikka hän ei olisi esittänyt tätä koskevaa pyyntöä?

(¹) Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/38/EY (EUVL L 158, s. 77).

(²) Jäsenvaltioissa sovellettavista yhteisistä vaatimuksista ja menettelyistä laittomasti oleskelevien kolmansien maiden kansalaisten palauttamiseksi 16.12.2008 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/115/EY (EUVL L 348, s. 98).

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Högsta förvaltningsdomstolen (Ruotsi) on esittänyt 4.4.2016 –
Boguslawa Zaniewicz-Dybeck v. Pensionsmyndigheten**

(Asia C-189/16)

(2016/C 211/44)

Oikeudenkäyntikieli: ruotsi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Högsta förvaltningsdomstolen

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Boguslawa Zaniewicz-Dybeck

Vastapuoli: Pensionsmyndigheten

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Merkitsevätkö asetuksen N:o 1408/71⁽¹⁾ 47 artiklan 1 kohdan d alakohdan säännökset, että jossakin toisessa EU-maassa täytetyille vakuutuskausille voidaan Ruotsin takuueläkettä laskettaessa antaa eläkearvo, joka vastaa ruotsalaisten kausien keskimääräistä arvoa, kun toimivaltainen laitos suorittaa saman asetuksen 46 artiklan 2 kohdan mukaisen pro rata-laskennan?